

Okuyucu Mektupları / *Reader Letters*

Sevgili Hocamız Osman Ersoy'un Anısına

Nilüfer Tuncer*

Bugün kütüphanecilik eğitimi almış hemen herkes rahmetli Hoca'mızın tedrisinden geçmiş ya da onu tanıma şansını bulmuştur. Uzun yıllar eğitim vermiş, çeşitli kurumlarda farklı düzeylerde ders okutmuş bir hoca için bu sonuç akla uygundur da, emekli olduktan sonra bile hocalığını sürdürenler az bulunur. Osman Hoca bu nedenle de, pek çok öğretim üyesine nasip olmayacak sayıda öğrenci mezun etmiştir. Her öğrencisinin de mutlaka Hoca ile ilgili bir dolu anısı vardır.

Rahmetli Osman Hoca ile tanışıklığımız, üniversite hayatımın ikinci yılında (1956) başladı. Dokuz kişilik küçük sınıfımıza "Matbaa Tarihi" dersine girer; yabancı hocalarımızın derslerinde çevirmenlik yapardı. O zamanlar, akademik hayata yeni başlamış yağız bir Anadolu genciydi. Biz öğrencilerine, hocadan çok arkadaş gibi davranırdı. O yıl Şubat tatilinde İstanbul'a staj gezisine gitmiştik. Ayrıca pek çok pikniğe, resmi ve gayri resmi toplantılara birlikte katıldık.

1972 yılında Hacettepe Üniversitesi Kütüphanecilik Bölümü kurulduğunda ve 'Yüksek Lisans' düzeyinde eğitime başladığında, kısıtlı öğretim kadromuza destek yine Osman Hoca'dan geldi. Uzun yıllar lisansüstü programlarımızda ders vermeyi sürdürdü. Bu bakımdan Bölümümüz rahmetli Osman Hoca'mıza şükran borçludur.

Osman Hoca, akademik eğitimine devam etmiş pek çoğumuzun lisansüstü çalışmalarında da danışmanlık yapmış; uzun yıllar alanımızdaki tek 'profesör' olarak tüm jüriye (bu arada benim doktora ve doçentlik jürilerime) girmiş; alan dışından gelen diğer jüri üyelerine "kütüphanecilik bilimini" anlatmaya çalışmıştır. Aslında, kütüphanecilik bilincinin çeşitli kurumlarda oluşması için de tüm hayatı boyunca çaba sarfetmiş, adeta carpışmıştır.

* Prof. Dr., Emekli Öğretim Üyesi. e-posta: nilufertuncer@yahoo.com

Rahmetli Hoca'nın renkli bir kişiliği vardı. Çarpıcı özelliklerinden biri, düzgün konuşmaya ve öz Türkçe'ye verdiği önemdi. Uzun şiirleri ezberinden çok güzel okurdu. Bunun için Hoca'nın keyiflenmesini beklerdik! Gerçek bir Atatürkçü olarak, her zaman gençlere O'nun devrimlerine sahip çıkmayı telkin ederdi.

Alçak gönüllü yapısı da çok bilinen bir diğer özelliği idi. Akademik hayatın en üst düzeyine gelmiş olması, "Dekanlık" gibi önemli bir yönetim görevinde bulunması, pek çok üst düzey kurulda "Yönetim Kurulu" üyeliği yapmış olması bile O'nu değiştirmede. Herkese saygılı davranır, kendisinden yaşça küçük bayanlara bile daima yol verirdi.

Titizliği de meşhurdu. DTCF'de Dekanlık yaparken, koridorlarda yere atılmış sigara izmaritlerini topladığına bizzat şahit olmuştum!

Hoca'mızın herkesçe bilinen bir başka özelliği de espri anlayışı idi. Şaka yaptığı gibi, kendisine şaka yapılmasına da hoşgörü gösterirdi. Genellikle kolay kolay kızmaz, gerektiğinde, deyim yerindeyse, lafı gedğine sokardı. Öğrencilerine yönelttiği ve en sevdiği sorulardan birisi "Çemişgezek'te halk kütüphanecisi olsan ne yapardın?" cümlesinin ardından gelen "Çemişgezek nerede biliyor musun?" sorusuydu. Öğrenci ezilir büzülür, bilmediğini söyler; Hoca da muzaffer bir edayla bu ilçemizi anlatmaya koyulurdu. Ancak, 1973 yılında Hacettepe Üniversitesi Kütüphanecilik Bölümü'nde yüksek lisans giriş sınavı sırasında bir öğrenciden "Evet, biliyorum" yanıtını alan Hoca şaşırılmış ve alçak sesle "Ya! Nerden biliyorsun?" diye sormuştu. Öğrenci de "Çünkü orada doğdum ben" diye açıklamıştı.* Yine de bu olay Hoca'yı yıldırmadı ve "Çemişgezek" sorusu uzun yıllar sürdü. Çoğumuz da Çemişgezek'i onun sayesinde öğrendik.

Osman Hoca eşleri açısından şanslıydı. Rahmetli Müjgan Hanım ve Dr. Güler Hanım, Hoca'yı her zaman el üstünde tuttular. Ama Hoca da iyi bir aile babasıydı. Eşlerine, çocuklarına ve torunlarına çok bağlıydı. Oğullarının başarılı birer akademisyen olmalarında kuşkusuz payı büyüktür.

Hoca'mızı çok özleyeceğimizi, bıraktığı boşluğun kolay kolay doldurulamayacağını biliyorum. Sevenlerine sabır, kendisine de rahmet diliyorum.

* Kendisinden izin almadığım için öğrencinin adını açıklayamıyorum.